

Arrest

nr. 346 568 van 13 mei 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die thans verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 24 april 2026 en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2026.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 mei 2026, waaruit blijkt dat de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 12 mei 2026 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 april 2026 legde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) aan verzoeker het bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 24.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)2008

geboorteplaats: /

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 24.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van binnendringen in het havengebied. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij nog familie heeft in het land van herkomst. De aanwezigheid van familieleden bevestigt dat betrokkene nog banden heeft met Senegal en er een familiaal netwerk heeft waarop hij mogelijk beroep kan doen bij zijn terugkeer. In die zin vormt en terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

☐ *Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 24.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van binnendringen in het havengebied. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds vandaag in België te verblijven. Betrokkene kan dit echter niet aantonen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 24.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van binnendringen in het havengebied. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden. (...)”

Op 24 april 2026 legde de gemachtigde aan verzoeker ook een inreisverbod op.

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brugge op 24.04.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : B.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)2008

geboorteplaats : /

nationaliteit : Senegal

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.
De beslissing tot verwijdering van 24.04.2026 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 24.04.2026 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van binnendringen in het havengebied. Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden en om op illegale wijze op het grondgebied te verblijven.

Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij nog familie heeft in het land van herkomst. De aanwezigheid van familieleden bevestigt dat betrokkene nog banden heeft met Senegal en er een familiaal netwerk heeft waarop hij mogelijk beroep kan doen bij zijn terugkeer. In die zin vormt en terugkeer naar zijn land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.

(...)"

2. Betreffende de ontvankelijkheid

Blijkens het verzoekschrift vecht verzoeker ook de beslissing tot vasthouding en het inreisverbod aan.

2.1. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden bijlage 13septies opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2. Over het inreisverbod

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Uit de voormelde bepaling kan niet afgeleid worden dat een vreemdeling de procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden tegen een beslissing die niet als een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd. Deze procedure is voorbehouden voor gevallen waarin er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Het Grondwettelijk Hof heeft eveneens aangenomen dat een procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen een inreisverbod niet mogelijk is in zijn arrest nr. 141/2018 van 18 oktober 2018.

Het beroep, gericht tegen het inreisverbod, is eveneens onontvankelijk.

Ter zitting gedraagt de raadsvrouw zich dienaangaande naar de wijsheid van de Raad.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad wijst erop dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

In casu blijkt dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt. In dat geval wordt volgens artikel 39/82 §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet de dringendheid vermoed, dermate dat de behandeling van het verzoek imminent is.

Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit

onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn middel onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het hoger belang van het kind, en van artikel 118 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Verzoeker voert aan dat hij, via zijn raadvrouw, een signalering heeft gedaan van diens minderjarigheid aan de Dienst Voogdij. Hij stelt dat vele fouten zijn gebeurd bij de registratie van zijn identiteit, waaronder zijn naam, zijn geboortedatum (geboren in 2012 of 2008) en zijn nationaliteit. Verzoeker stelt niet van Senegal maar wel van Guinee afkomstig te zijn. Dit zou een gevolg zijn van de afwezigheid van een effectief gehoor in een taal die verzoeker begrijpt. Verzoeker verklaart amper 14 jaar te zijn en ook dat zijn vader is overleden.

In een volgend onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit aangezien aan een minderjarige geen bevel mag worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Hij voert eveneens de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald van het hoger belang van het kind. Verzoeker herhaalt dat hij een kind is en dat nu de bestreden beslissing daar geen rekening mee heeft gehouden, het hoger belang van het kind en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn geschonden.

Prima facie beoordeling

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

*“Behoudens bijzondere beslissing van de Minister of zijn gemachtigde, mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgegeven aan een vreemdeling die minder dan achttien jaar oud is of die volgens zijn personeel statuut minderjarig is.
Dat bevel om het grondgebied te verlaten wordt vervangen door een bevel tot terugbrenging overeenkomstig het model van bijlage 38.”*

In casu is de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering, wordt daarin aangenomen dat verzoeker meerderjarig is (geboren in 2008) en wordt aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in het licht van het hoger belang van het kind gemotiveerd *“betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben”*.

Thans wordt de Raad evenwel geconfronteerd met het feit dat verzoeker verklaart een Guinese minderjarige te zijn en legt hij dienaangaande een (kopie van) een documentje van CEA(R) voor met de naam die verzoeker voorhoudt te hebben, waaruit blijkt dat die persoon in Spanje een kamer kreeg toegewezen in ‘Albergue 1.3.’ Hij stelt ook vast dat het administratief dossier een stuk bevat van een medewerker van het bureau MINTEH waarin wordt gesteld dat door de politie *‘geen twijfel [werd] geuit omtrent de minderjarigheid’*. Er blijkt verder eveneens uit stukken die voorgelegd zijn aan de Raad dat de Dienst Voogdij een leeftijdsonderzoek heeft opgestart.

De Raad kan in deze niet blind zijn voor het feit dat er gerede twijfel is ontstaan aangaande de leeftijd van verzoeker en meer bepaald of verzoeker al dan niet minderjarig is. Er werd door verweerder op zitting van 8 mei 2026 het bewijs voorgelegd, zijnde een 'synthesedocument telefoongesprek' van 5 mei 2026, dat de dossierbehandelaar van de Voogdijdienst een interview had voorzien op 7 mei 2026 met verzoeker. De Raad heeft bijgevolg op zitting van 8 mei 2026 de behandeling van het dossier uitgesteld naar de zitting van 12 mei 2026 teneinde de bevoegde Dienst Voogdij toe te laten een beslissing te nemen aangaande de voorgehouden minderjarigheid of meer duidelijkheid te verschaffen. Echter op 12 mei 2026 legt verweerder enkel het bewijs voor dat een botscan is voorzien op 13 mei 2026 om 14u in het AZ Brugge. Er blijkt weliswaar niet wanneer een resultaat van deze botscan kan verwacht worden. Gevraagd door de waarnemend voorzitter wat het resultaat was van het interview door de Voogdijdienst van verzoeker op 7 mei 2026, blijkt dat daarin enkel werd beslist dat zou overgegaan worden tot een botscan, nu verzoeker bereid is daaraan mee te werken. Thans moet dus vastgesteld worden dat de Dienst Voogdij nog niet tot een beslissing aangaande de betwiste meerderjarigheid is gekomen. Er is ook geen duidelijkheid geboden door deze dienst wanneer een beslissing mag verwacht worden, volgend op het interview en de geplande botscan.

Het feit dat de 'Dienst Voogdij', die als enige bevoegd is op grond van de artikel 3, §2, eerste lid, 2° en 6 tot 8, van titel XIII, hoofdstuk 6 "*voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen*" van de programmawet van 24 december 2002, zoals gewijzigd bij wet van 12 mei 2014 om over te gaan tot identificatie van de niet-begeleide minderjarigen, recent heeft beslist een leeftijdsonderzoek te openen, doet in hoofde van de Raad gerede twijfel ontstaan over de al dan niet meerderjarigheid van verzoeker, minstens kan niet gesteld worden dat er zekerheid bestaat over de meerderjarigheid van verzoeker.

De Raad is geenszins bevoegd om uitspraak te doen over de meerderjarigheid of minderjarigheid van verzoeker. Het komt anderzijds wel aan de Raad toe een effectief rechtsmiddel te bieden op grond van artikel 13 van het EVRM en op grond van artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het thans ingestelde beroep tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering van 24 april 2026.

Er kan niet ontkend worden dat het al dan niet meerderjarig zijn van verzoeker cruciaal is voor de wettigheid van de bestreden beslissing. Dit wordt ook niet ontkend door verweerder op zitting.

Het weze herhaald dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan kenmerkt. Dit prima facie onderzoek moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep, in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter van het middel, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De thans bestreden beslissing vertrekt van de basispremissie dat verzoeker meerderjarig is. Door het supra uiteengezette, m.n. het lopende onderzoek door de bevoegde Dienst Voogdij, bestaat er gerede twijfel over deze basispremissie en is er thans in hoofde van de Raad geen zekerheid dat verzoeker meerderjarig is. Er is bijgevolg minstens twijfel over het ernstig karakter van de middelen, gestoeld op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit.

In deze stand van het geding acht de Raad het bijgevolg, omwille van de gerede twijfel, aangewezen het middel gestoeld op de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wat betreft het hoger belang van het kind, en artikel 118 van het Vreemdelingenbesluit als ernstig te beschouwen.

In de nota met opmerkingen voert verweerder aan dat uit het administratief rapport blijkt dat verzoeker werd gehoord op 24 april 2026, verklaarde Frans te spreken, als identiteit opgaf B.A. te heten, geboren te zijn op (.../.../2008 en van Senegalese identiteit te zijn. Er bleken geen communicatieproblemen. Het is dan ook opmerkelijk dat verzoeker enkele dagen later met een heel ander verhaal komt met andere naam, geboortjaar, nationaliteit en verklaart Peul te spreken. Waar verzoeker thans een foto van een documentje voorlegt, uitgaande van de CEA(R), de Spaanse Commissie voor Opvang van Vluchtelingen, waarop staat dat aan [naam die verzoeker thans voorhoudt] een kamer is toegekend in "Albergue 1.3", kan niet blijken dat verzoeker en de naam die verzoeker thans voorhoudt te hebben dezelfde persoon zijn, van Guinese nationaliteit en geboren op (.../.../2012). Verder wordt ook niet betwist dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum, hetgeen reeds voldoende is om de bestreden beslissing te schragen, aldus verweerder.

De Raad volgt verweerder waar hij stelt dat uit het administratief dossier en meer bepaald uit het administratief rapport van 24 april 2026 van de federale politie prima facie niet kan afgeleid worden dat verzoeker niet gehoord zou zijn, of onzorgvuldig gehoord zou zijn door de politie. De Raad neemt dan ook in geen geval een ernstig middel aan op de aangevoerde schending van het hoorrecht of het adagium 'audi alteram partem'. Wat betreft het voorgelegde stuk, volgt de Raad dat dit geen bewijskracht heeft aangaande de al dan niet minderjarigheid van verzoeker. Uit de bijkomende informatie voorgelegd door verweerder ter zitting op 8 mei 2026, aangaande de verificatie van de vingerafdrukken in de Eurodac-database, bleek dat er geen hit was, maar de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken wees erop dat hieruit blijkt dat óf geen verzoek om internationale bescherming in Spanje werd ingediend, óf dat deze nog niet geregistreerd stond wegens een recente aanvraag. De gemachtigde stelde eveneens dat het stuk te weinig info bevat om informatie op te vragen bij de Spaanse instanties. Hieruit blijkt dat inderdaad geen verdere conclusies kunnen getrokken worden uit het stuk dat verzoeker heeft voorgelegd.

Echter, de Raad moet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, waaronder de duidelijke demarches van de Dienst Voogdij, en kan er niet aan voorbijgaan dat thans aangaande een essentieel element, zijnde de minder- of meerderjarigheid van verzoeker gereede twijfel is ontstaan in hoofde van de bevoegde dienst, die een invloed heeft op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Verder volgt de Raad eveneens dat niet betwist is dat verzoeker op het ogenblik van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig paspoort, voorzien van een geldig visum. Echter, hij kan niet volgen dat dit in casu volstaat voor het schragen van de bestreden beslissing. Artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet luidt immers: *"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"*. Bijgevolg kunnen 'meer voordelige bepalingen in een internationaal verdrag' zich verzetten tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en kan niet ontkend worden dat het hoger belang van het kind, waarmee volgens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet rekening gehouden worden, dat een omzetting vormt van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn, impliciet doch zeker verwijst naar het hoger belang van het kind zoals gewaarborgd door artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Het verweer van verweerder doet bijgevolg geen afbreuk aan het voorgaande.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat indien een ernstig middel wordt aangenomen op een grondrecht zoals beschermd door artikel 15, lid 2 van het EVRM, aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen nadeel is voldaan op grond van artikel 39/82 §2 van de Vreemdelingenwet. Zoals hoger aangehaald, zal de uitvoering van de bestreden beslissing volgens verzoeker onomkeerbare gevolgen hebben voor zijn grondrechten, het zou immers gaan om een terugkeer van een minderjarige van 14 jaar naar Senegal, land waarvan hij thans stelt geen onderdaan te zijn.

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel verwijst naar artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar Senegal maar geen schending aannemelijk heeft gemaakt op grond van die verdragsbepaling en bijgevolg het moeilijk te herstellen ernstig nadeel niet kan worden aangenomen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoeker niet enkel op artikel 3 van het EVRM heeft gewezen, maar eveneens op het feit dat hij minderjarig zou zijn en het hoger belang van het kind. Gezien de gereede twijfel die dienaangaande is ontstaan, wordt het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangenomen.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verweerder onder meer een e-mail van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd van 29 april 2026, waaruit blijkt dat *'in eerste instantie een identificatie herkomstland (zal) opgestart worden'*. Gevraagd ter zitting hoe het staat met deze identificatieprocedure, stelt verweerder dienaangaande geen nieuws te hebben. Er ligt evenwel reeds een uitvoerbare beslissing naar Senegal voor, terwijl verzoeker thans beweert de Guinese nationaliteit te hebben. Ter zitting van 12 mei 2026 kan aan de Raad niet verduidelijkt worden naar welk land van bestemming de gemachtigde de terugkeer beoogt, dit terwijl het land van bestemming een cruciaal onderdeel is van een terugkeerbesluit (HvJ (grote kamer) 14 mei 2020, C-924/19 PPU en C-925/19 PPU, punten 114-115). Het is in de huidige fase van het geding ook niet duidelijk of Senegal de terugkeer van verzoeker zal aanvaarden.

Aan de derde cumulatieve voorwaarde is voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 24 april 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt wat betreft de beslissing tot vasthouding en het opleggen van een inreisverbod verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is, betreffende artikel 1, uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 4

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. MAES